

* * *

יוסי גמזו הַבְּלָדָה עַל רֵאוּל וְלִנְבֵּרְג

בְּלִיל יָרַח קָר, מְשַׁנֵּי עֲבָרֵי גְדוּתֶיהָ
שֶׁל הַדְּנוּבָה שֶׁלִּפְנֵי שָׁנִים אֲדָמָה מְדָם,
דָּמָם שֶׁל נִרְצָחִים יְהוּדִיִּים, קָרְבָּנוֹתֶיהָ
שֶׁל הַמִּפְלָצֶת שְׂמֻטָּח קְלִיעֶיהָ לֹא נָדָם
זְמַן רַב בְּבוּד־פֶּשֶׁט הֵהִיא, שֶׁל רֶשַׁע וְשֶׁל פֶּשַׁע
שָׁבָה גְיוֹת הַמוֹמְתִים הִטְלוּ אֶל הַנְּהָר,
הוֹפִיעַ מְאִי-שָׁם מְלֶאֶךָ נְדִיר מְאֹד שֶׁל יֵשַׁע
בְּשִׁגְרֵירוֹת הַשְּׂוֹדֵית וְאוֹרוֹ פִּתְאֹם זָהָר.

הִיָּה זֶה דִּיפְלוּמָט צָעִיר, נוֹצָרִי, לֹא בֶן עֲמֻנו
שֶׁלַעֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי חֲסָרֵי-מִגָּן יְהוּדִיִּים
הַנִּפְיָק בְּאֵמֶץ מוֹסְרֵי שְׂאִין נִשְׁגָּב מְמֻנו
שֶׁלֶל דְּרַכּוֹנֵי-חֲסוֹת מְשׁוֹדֵיהָ, מְצִילֵי-חַיִּים.

הוּא עַל אַפָּם שֶׁל קְלָגְסֵי הַנְּאֻצִּים הַקִּים רֶשֶׁת
שֶׁל הַמוֹנֵי בְּתִי-מַחֲסֵה שְׂאֲלֵיהֶם כְּנֶס
אֵינְסְפוֹר שֶׁל נִרְדָּפִים יְהוּדִיִּים, כְּשֶׁהַבּוֹלְשֶׁת
הַהוֹנְגְרִית חוֹרְקֶת שֵׁן וְכָף גַּם הָאֶס-אֶס.

הוּא בְּגוּפוֹ וְעַז-רוּחוֹ בָּלֵם יוֹמָם וְלַיְלָה
אֶת שְׁלוֹחָם שֶׁל נְדוּנִים רַבִּים לְכַלְיוֹן
בֵּין מְלִתְעוֹת אוֹתָהּ חֲרֻשֶׁת-מְנוֹת שֶׁלֹּא דִי לָהּ
בְּשׁוּם פְּתָרוֹן סוֹפֵי פְּחוֹת מִסָּף שֶׁשָּׂה מִלְיוֹן.

וְתוֹף נְצוּל מְעַמְדוֹ הָרָם, הַדִּיפְלוּמָטִי
הַפְּעִיל בְּלֵי הָרֶף לְחֻצִּים עַל אֲנָשֵׁי-שְׂרָד שֶׁל אָז
הוֹנְגְרִיִּים וְגֵרְמָנִים, בְּלֶהֱט פֹּה אַכְפֹּתֵי
בוֹ נִעְצְרוּ רַכְבוֹת-הַשְּׂמֵד לְאוֹשׁוּיָן, אֶל הַנְּאֹז.

אוּלָּם בְּתָם הַמְּלַחֲמָה, בְּלֵי שׁוּם הַסִּבֵּר מְנִיחַ
לֹא אֶת הַדְּעַת וְאָף לֹא שׁוּם סוּף פְּסוּק מְגִמֵּר
שְׁבוּהוֹ הַסּוֹבְבֵיטִים וּמְאֹז אֵין אִישׁ מְצָלִיחַ
לְפִתֵּר אֶת סוּד הַעֲלָמוֹתוֹ וְגוֹרְלוֹ הַמֵּר.

בְּמָה חֲטָא אוֹתוֹ לוֹחֵם בְּלֵי חַת שֶׁל הוֹמְנִיזְם
שֶׁבְּזָכוֹתוֹ נִצְלוּ רַבִּים כָּל-כָּף מְקַץ אֵים ?
מְבָרִית הַמוֹעֲצוֹת שְׂטוּפֶת טְרוֹר הַסְּטְלִינִיזְם
אִישׁ לֹא קָבֵל תְּשׁוּבָה עַל כָּף מְאֹז וְעַד הַיּוֹם.

אֲבָל זָכְרוּ כָּאֵן עַד הַיּוֹם חֲקוּק בְּתוֹלְדוֹתֶיהָ
שֶׁל הַגְּבוּרָה שְׁנִתְקַדְּשׁוּ בָּהּ מְצִילֵי-אֲדָם
לֹא רַק בְּלִיל יָרַח קָר, מְשַׁנֵּי עֲבָרֵי גְדוּתֶיהָ
שֶׁל הַדְּנוּבָה שֶׁלִּפְנֵי שָׁנִים אֲדָמָה מְדָם

כי אם בכל פנת-עולם שבה חיים עדין
כל אלה החבים לאיש הזה את חייהם,
הם, שעזו חלץ אותם מצפוניו של קין
ושהודות לו קימים בניהם ובני-בניהם.

בזמן שבו האנטישמיות המתחדשת
זוקפת את ראשה המכער בכל קצו
תבל וגם אצלנו פנימה כלל לא מתבוששת
שנאה עצמית לתבע לה את כתר מעצבי
סלוף תולדות עמנו, עוותן הסלקטיבי
לפיו כל עצם קיומנו כאן שרשו בחטא
כשאלמות כנגד יהודים היא טרנד אקטיבי
ומצפוננו של העולם מיום ליום פוהת
עולה דמותו של ראול ולנברג כאנטי-תזה
לרצחנות הנאיו-נאצית, לג'יהאד סמום-ראש
כסמל להרואיקה פנטסטית שהעזה
לנצר בין חיות-טרף את כבודו של לב אנוש.

אצלנו שוכחים מהר אבל חשוב לדעת:
אתמול מלאו מאה שנים מיום הולדתו
של איש מפלא זה שדמותו צריכה היתה לגעת
בלב כלנו והדור שלא ידע אותו
חזב להחשף לספורו בבית-הספר
שכן סדרות ראלטיבי בן הצבור חוזה
הן בערכן, מול דרמה זאת, ממש עפר ואפר
כי אין ראלטיטי שונה-ערף למופת הזה.